

stor Sorg, som han ikke kan komme over. En Dag sad vi her i Haven, og Povl fortalte om et Par Forpagterfolk her i Nærheden, der i en Uge mistede begge deres Børn af Difteritis. Dihmer sad og tegnede i Gruset med sin Stok og sagde længe ingenting. Jeg spurgte ham saa, om han ikke syntes, det var frygteligt, og han svarede da ogsaa Jo. Men lidt efter, da han sagde Farvel og holdt mig i Haanden, saa han mig underligt ind i Øjnene og sagde, at man skulde gøre sig gode Venner med Sorgen; den var uundgaaelig og desuden Menneskets eneste virkelige Ven og trofaste Rejsekammerat gennem Livet.“

Jytte huskede det Indtryk, disse Ord havde gjort paa hende, første Gang hun læste dem. Hun havde siden ofte maattet tænke paa dem, og navnlig i den allersidste Tid, da Selvmordstankerne daglig forfulgte hende, havde hun søgt Tilflugt i denne Paamindelse om at møde Sorgen med Genkærlighed. Fra det fjerne havde Dihmer uden selv at ane det rakt hende en Vennehaand i Undergangens Time og holdt hende oppe.

Efter atter at have lukket Brevene inde gik hun i Seng. Men hun kunde ikke sove. Og i Mørket vaagnede den gamle Tvivl og spøgede i hendes Sind som selve hendes Livs onde Dæmon. Havde hun alligevel elsket Dihmer? Havde hendes Mor haft Ret? Havde hun besnakkethet sig selv til at mistvivle om sin Kærlighed, fordi den var kysk og stille?

I Løbet af Natten fik Trangen til at gense ham mere og mere Magten over hendes Sind. I alle sine Breve havde Meta gentaget sin Indbydelse til at gøre hende et Besøg